

Cuprins

- 2 Sărbătoarea copiilor
- 4 Bucurii și tristeți de Crăciun
- 5 Ninge iar!
- 6 Colind
- 7 Vestitor al Nașterii
• Domnului ... sunt și eu
- 8 ...Sfântul Vasile cel Mare
- 10 Calculatorul e un prieten?
- 12 Dăruirea de sine
- 14 Întrebările lui Cristian
- 15 Sfânta Scriptură despre...
Sfânta Taină a Preoției
- 16 Povestea bradului
- 17 Părintele Iachint de la Putna
- 18 Sfânta Liturghie II
- 20 Prietenul la nevoie se cunoaște!
- 23 Rob sau liber?
- 24 Fereastra
- 25 Lucruri bune, lucruri rele
- 26 Jocuri
- 28 Meditație
- 29 Premiere
- 30 Hârtia aurie de ambalat

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNĂȘTIREA "SF. IOAN CEL NOU" DE LA SUCEAVA

Fotografii: Valentin Moscaliuc,
Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou Suceava
Tipar: AccentPrint Suceava, info@accentprint.ro
Machetare grafică: Esens Design, info@esens.ro

Revista apare o dată la trei luni

Sărbătoarea copilăriei

Sărbătoarea Nașterii Domnului este numită în popor Crăciunul; această denumire vine de la cuvântul latin *creatione*, care înseamnă creație, sau de la cuvântul grecesc *kekgrarion* care înseamnă strigare. În ziua sărbătoririi Nașterii Domnului preotul făcea strigare în biserică, anunțând cu voce tare șirul marilor sărbători și a posturilor din cursul anului viitor.

Pentru noi, cei de azi, care știm rânduielele bisericesti este importantă pregătirea sufletească pentru a întâmpina cum se cuvine marea sărbătoare a Nașterii Domnului. Amintim în acest sens câteva îndrumări creștinești și unele observații pentru folosul și sporirea noastră duhovnicească. Postul, rugăciunea și faptele de milostenie să fie sporite. Pregătindu-ne cu aceste fapte, să mergem la părintele nostru duhovnic să ne spovedim, mărturisind greșelile sau păcatele de a nu mai greși, adică de a nu mai repeta greșelile săvârșite. După ce ne-am spovedit și am primit dezlegarea cuvenită, ne împărtășim cu Preasfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos. Numai trecând prin aceste etape, trăim deplina și adevărata bucurie a sărbătorii Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos.

Bucuria sărbătorii Nașterii Domnului este sporită de frumoasele colinde românești pe care le cântăm sau le ascultăm, potrivit tradiției și trăirii noastre creștinești, începând cu ziua ajunului și, mai cu seamă, în seara Crăciunului. Până la sfârșitul lunii decembrie, bucuria este trăită atât de copiii care le cântă la ferestrele caselor

creștinilor, cât și de cei care le ascultă, gospodarii pe care-i colindăm.

Din nefericire, în ultima vreme colindele încep să fie cântate cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Este un obicei venit din Apusul Europei, din lumea în care trăirea creștină a slăbit în multe suflete. La aceștia, sărbătoarea Crăciunului culminează la miezul nopții; cei mai mulți petrec sărbătoarea la mesele prea pline cu bucate și mai puțini, chiar foarte puțini creștini, petrec sărbătoarea la slujba de la miezul nopții din biserică; a doua zi dimineață, ziua de Crăciun, adică sărbătoarea Nașterii Domnului este ca și inexistentă pentru ei; pe drumurile sau străzile localităților totul pare pustiu. Nu este nimic din atmosfera duhovnicească a acestei mari sărbători.

Este adevărat că Nașterea Domnului este anunțată la slujba sărbătorii Intrării Maicii Domnului în biserică prin cântarea: „Hristos Se naște, slăviți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L!...”, dar aceasta este o cântare, ca și altele, pregătitoare

pentru a întâmpina după cuviință sărbătoarea Nașterii Domnului.

Prin rânduielele statornicite de Sfinții Părinți, biserica noastră strămoșească a știut cum trebuie să ne pregătim duhovnicește pentru sărbătoarea Nașterii Domnului, pentru ca bucuria noastră să fie cât mai mare și cât mai folositoare pentru zidirea noastră sufletească. *Fiecare lucru la vremea sa*, spune proverbul nostru românesc, proverb luat cu formulare foarte apropiată din cuvintele Sfântei Scripturi: „pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer..., vreme este să sădești și vreme este să smulgi ceea ce ai sădit..., vreme este să taci și vreme este să grăiești... Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase și la vremea lor” (Gal.3-1,2,7,11).

Este bine să păstrăm tradițiile din învățătura și trăirea credinței strămoșești; înnoirea în trăirea creștină și în tot ce este de valoare înseamnă înnoirea noastră sufletească clipă de clipă, înnoire care se săvârșește prin împărtășirea noastră din harul lui Dumnezeu și prin sporirea faptelor bune anevoințelor, a strădaniilor noastre duhovnicești unite cu munca de fiecare zi. Pentru un școlar, aceasta înseamnă a învăța fiecare lecție și a trăi în virtutea cumințeniei: ascultarea de părinți, de profesorii și învățătorii care împărtășesc cu aleasă dăruire și pricepere cunoștințe care îmbogățesc mintea și formează caracterul persoanei umane. Un copil sau un școlar cuminte este prețuit și iubit de o lume întreagă, este un om între oameni, un adevărat OM.

† PIMEN,
Pimen

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților